

Տ. ՎԱԶԳԵՆ ԱՐՔԵՊՍ. ՔԵԾԻԾԵԱՆ

(1935 — 1990)

Վերջին անհետացողը Հայց. եկեղեցւոյ թատերարեմէն: Համեմատաբար երիտաւարդ էր տարիքով: Կանատայի Հայոց Առաջնորդ Վազգէն Արքեպս. Քէշիշեանն էր ան, որ մահը գիմաւորած է Մոնթրէալ, Առաջնորդարանի սրահին մէջ, Երկուշաբթի օր, 26 Մարտին, երբ նոր էր վերադարձած Իսթանպուլէն, մասնակցելէ ետք Թրքահայոց Պատրիարք Շնորհք Արքազանի յուղարկաւորութեան:

Հանգուցեալը, Նուպար անունը առած աւագանէն, ծնած է Իսկէնտէրուն՝ 1935ին: Հոգեւորական դառնալու միտումով եղած է Անթիլիաս եւ, կարճ ատեն մը (1958), Երուսաղէմ: 1959ին, Գահիրէի մէջ ձեռնադրուած է արեղայ՝ Եգիպտահայոց Առաջնորդ Մամբրէ Արքեպս. Սիրունեանէ եւ ղրկուած իրր Հովիւ Եթովպիոյ Հայոց: Ապա քահանայազործած է Ֆրանսայի եւ Հիւս. Ամերիկայի Արեւելեան Թեմին մէջ:

Վազգէն Արքազանը Երուսաղէմ գտնուած միջոցին վարած է հաշուակալութիւնը Ս. Աթոռոյ Տպարանին եւ բրած է ընթերցողական փորձեր: Հրատարակած է երկու փոքրիկ հատորներ հոգեւոր խորհրդածութեանց եւ բարեգէկւոյ:

1984ին օծուած է Եպիսկոպոս, իսկ 1987ին ստացած է Արքութեան տիտղոս:

Արքազան Հօր վերջին Օծումը կատարած եւ յուղարկաւորութեան նախագահած է Ֆրանսայի Հայոց Առաջնորդ Գիւտ Արքեպս. Նազգաշեանը, իրրեւ ներկայացուցիչը Վեհափառ Հայրապետին:

Կ'աղօթէնք որ Ստուած Իր լոյսերուն մէջ հանգչեցնէ հոգին սրտի տաղանապի հետեւանքով մեզմէ յեղակարծօրէն բաժնուող Գանատայի առաջին Առաջնորդին:

ԱՄԼԱՆՈՐԻ ՀԱՆԻՒՆՍ ԺԱՌԱՆԻ. ՎԱՐԺԱՐԱՆԻ ԵՒ ԸՆԾԱՅԱՐԱՆԻ

13 Յունուար, Շաբաթ երեկոյեան ժամը 7ին, Ժառանգաւոր Սաներ և Ընծայարանի Սարկաւագներ, Ամեն. Ս. Պատրիարք Հօրմով գլխաւորուած Միաբանութեան անդամներուն և ուսուցիչներուն հետ, Վարժարանի հաշարանին մէջ և շքեղազարդ տօնածառին շուրջ գիմաւորեցին նորածաժան 1990 տարին:

Հանգէսը սկսաւ «Միտ ի սիրտ» ժառանգ. Վարժարանի քայլերգով, որմէ ետք գործադրուեցաւ սկզմ բայց հաճելի յայտագիր մը: Տեսուչ Հոգշ. Տ. Մեարտի Վրդ. Ասողկեանի բացման խօսքէն ետք, Յովհ. Թումանեանի «Հին Օրհնութիւն»ը յստակ առողջանութեամբ արտասանուեցաւ ժառ. սան ժագ Թէրզեանի կողմէ: Փոքր ժառանգաւոր սաներ խմբերգեցին «Ղարաբաղի եղնիկ»ը: Բարշ. Սարգիս Սրկ. Պետրոսեան հանդէս եկաւ Ամանորը գիմաւորող խնամեալ ուղերձով մը: Ժառ. Հրայր Եղեկիէլեան ապրումով և հասկացողութեամբ արտասանեց Եղիշէ Պատրիարք Գուրեանի «Հովնուկ»ը: Ժառանգ. սաներ խմբերգեցին «Տալարիկի Զաւակ»ը: Վերջին ասմունքողը եղաւ ժառ. Հրաչ Տաղլեանը, որ արտասանեց պահին ա՛յնքան պատշաճ Եղիվարդի «Ոսկի կամար»ը, իսկ վերջին խմբերգը՝ «Արփա-Սեան»ը: — Հոս կ'արժէ գնահատանքի խօսք ընել Պր. Վահէ Գալայեանի, որ դաշնակի վրայ կ'ընկերանար երգեցողութեանց և որ երկար տարիներէ ի վեր Եւրոպական Զայնագրութեան (Սօլ-Ֆէժ) դասաւանդ է վարժարանէն ներս:

Բանի մը վայրկեան տեղող դադարէ ետք, «Զանգակներ, զանգակներ» ծանօթ երգի ուրախ շեշտերուն հետ սրան կը ժամանէ կաղանդ Պապուկը, իր շարժուէներով խինդ ու ծիծաղ սփռելով իր շուրջը: Ան նախ կարգաց մեծ հիւմորով պատրաստած բանաւոր իր կաղանդչէքները, որոնք մթնոլորտը աւելի ելեքարականացուցին: Իր նիւթական կաղանդչէքներն ալ բաշխելէ ետք փակման խօսքը ըրաւ Ամեն. Ս. Պատրիարք Հայրը, խօսելով ժամանակի դադափարին շուրջ, և «Պահպանիչ»ով ու «Տէր կեցո» մաղթերով երգեցողութեամբ փակեց հանգէսը: